

Huszonöt-harminc évvel ezelőtt rendszeres volt az iskolákban, hogy bizonyos napokon a kisdíákok előre meghatározott mennyiségű papírt, befőttes üveget kellett vigyenek „hazafias munka” címen. Ez annyiban volt „hasznos”, hogy például a papír újra bezúzódott, és egy bizonyos ideológiával átítatott, de óriási könyvmennyiség került vissza az üzletekbe.

A változások után ez megszűnt, s ezt a fajta hazafias munkát felváltotta egy olyan, ami egyeseknek ma megélhetést jelent. A legfontosabb ma már nem a papír, hanem az ócskavasnak minősülő vastárgy lett.

Hat telephely a városban

Hosszú évek óta a nehéz szociális helyzetben levő személyek az ócskavasbegyűjtők legfőbb ügyfelei – a legnagyobb telephelyre, a Fások utcájában levő **Remat-kirendeltséghez** naponta 15-20-an jelentkeznek kisebb-nagyobb mennyiséggel. A leadás úgy zajlik, hogy az általában kézi szekéren behozott ócskavasat megméri, a hivatalos okmány kiállítása és aláírása után készpénzzel fizetik ki.

Az ismeretlen eredetű árú

Nemcsak romák szállítanak, hanem mások is. A magánszemélyek általában egy lomtalanítás után szállítják kiszuperált dolgaikat az újrahasznosítóba – a gond azonban ott van, hogy sokszor olyasmit is megpróbálnak „rásózni” a gyűjtőpontra, **ami nem oda való.**

Milliókat kaptam volna

Három tonna ócskavasért, kettőezer száz lejt kapunk volna. Az egyik begyűjtőhöz ugyanis „érdeklődőként” tértünk be. **A fényképezőgépet elraktuk** és kiadtuk magunkat egy olyan

személynek, aki egy távoli faluban egy műhelyt szeretne szétszereltetni és beszállíttatni.

A helyszínen egy bódé, benne középkorú férfi tízórazik: szalámi, hagyma, kenyér hever az újságpapíron. „Hetven bani!” – mondja határozottan az illető, miután az árak iránt érdeklődöm. Megtudom azt is, hogy amennyiben igénylem és a beadni kívánt mennyiség legalább öt tonnát nyom, a cég konténerrel jönne utána a településre, behozná, lemérné, s egyből kapnám a készpénzt érte.

Kiszámolta, hogy „huszonegymilliót” kapok három tonnáért. Szerinte a „nagy” Remat még hatvan banit se ad a kiló vasért, de ez a cég a hetven banival a legjobb árat kínálja. „Itt még a legtöbbet mi adunk, de mind alább vannak az árakkal”. Közben mutatja, hogy a konténerben mennyi vas gyűl, ottjártunkkor is két ember „szortírozza” a behozott mennyiséget.

Kínosan vigyázunk, hogy el ne szóljuk magunkat, de rá kell jönnünk, hogy ha kliensként jelentkezünk be, sokkal többet megtudunk a helyi „ócskavasbizniszről”. Mindenki saját magát hirdeti a legjobbnak, elég nagy harcot vív azért, hogy megkaparintson egy-egy rakomány rozsdás vasat.